

Jo volia denunciar un mot de vici freqüentíssim [...]. És l'expressió "diguem-ne". No la podem considerar incorrecta quan s'usa deliberadament i és justificada. Se justifica quan el parlant no troba el mot o expressió exactes per a allò que vol dir i ha de recórrer a uns d'aproximats. Ara, quan el parlant, cada deu o dotze paraules, deixa caure un "diguem-ne" d'una manera mecànica, ho hem de considerar un defecte. Tan repetida i buida arriba a esser l'expressió que s'erosiona i sona com "nyem-ne" esvaït, sense gens de contingut.

Un tic semblant és el "vull dir". Usat quan pertoca, indica que allò que se dirà a continuació és un aclariment, una precisió o una rectificació d'allò que s'ha dit abans. Si se repeteix amb freqüència, deu esser indicatiu d'una inseguretat del parlar. Quan se diu automàticament, sense reflexió, llavors no deu revelar res, sinó negligència o desídia del parlant. La recordada escriptora Maria Aurèlia Capmany m'observava que era un defecte freqüent a Barcelona. Jo també l'havia observat entre mallorquins, especialment intel·lectuals. Això devia esser durant els anys seixantes i setantes. Ara no el sentim tant, precisament perquè ha estat substituït pel "diguem-ne". [\[+\]](#)